

Arnhem, 10 april 2022,

Lieve Sywert,

Ik moest voor werk in Luik zijn,
zat in een hotel aan de Maas
die in alle tinten tussen zink en lei voorbijgleed,

op het water dreven mottige zwanen,
er voeren duwbakken en vrachtaken voorbij
en er viel regen die ik zelfs met goede wil
geen voorjaarsbui meer kon noemen.

Na de laatste afspraak bleef ik alleen achter,
dwaalde door een stad, die,
zoals heel België vermoed ik soms,
altijd onder constructie is;

met opengewerkte straten,
oranje plastic obstakels
en een patchwork van wegbedekking
waarbij teer, keien, asfalt, grind,
tegels, betonplaten, kinderkopjes,
kasseien, klei en modder
elkaar zonder enige logica of esthetica
afwisselden in een doolhof
van publieke werken,

ik voelde me wat verloren,
stapte na zonsondergang een restaurant in,
liet mijn tong struikelen over het Waalse Frans,
een taal die ik tweemaal niet beheers,
en at een gerecht dat ik niet snapte.

Toen ik er terug in het hotel aan dacht
naar huis te bellen
om de kinderen een goede nacht te wensen,
lagen ze net te slapen.

En ik voelde me al een beetje schuldig;
ik verheugde me op een nacht
die ik ongestoord kon doorslapen,
en vroeg me af of mij dat
een minder goede vader maakte.

Maar zoals mijn moeder placht te zeggen:
god straft onmiddellijk –
van slapen kwam er weinig.

Niet dat ik wakker lag uit schuldgevoel,
het waren de sirenes; de claxons van auto's
die ternauwernood de publieke werken ontweken;

en middernachtelijk terugkerende hotelgasten
die mij mijn acht uur ononderbroken slaap
waar ik me al weken op verheugde
door de neus boorden.

De volgende ochtend versliep ik me,
natuurlijk;
sinds ik mijn biologische klok
heb geëxternaliseerd in drie kindvormige wekkers,
gebeurt me dat wanneer ik niet thuis slaap.

Dus toen ik mijn kinderen wilde bellen
om ze een goede morgen te wensen,
waren ze al naar school.

Daarna moest ik me haasten
om mijn eerste afspraak van de dag te halen.

Toen ik die avond thuiskwam,
verwachtte ik verwijten,
maar kreeg ik alleen knuffels.

We hadden elkaar vooral gemist.

En jij, lieve Sywert,
word jij ook nog wel eens zo gemist?